

ELLE MCNICOLL

KARANLIKTA YANAN KIVILCIM

Çevirmen
Aydan Yalçın

BİRİNCİ BÖLÜM

Juniper’a hoş geldiniz. Burası tarihi yüzyıllara dayanan küçük bir İskoç köyü. Burada her köşe başında zorbalık yapan çocuklar var. Şu anda nehrin hemen ilerisindeler. Görebildiğim kadarıyla üç taneler. Ağaçtaki yerimden onları izlemek oldukça kolay oluyor. Yüksekte, sonbaharın soldurmaya yüz tuttuğu yeşil yaprakların arasında gizleniyorum. Yapraklar kolayca dalından kopup yere düşüyor.

Ama ben düşünüyorum. Ağacın dalını sıkıca kavramış durumdayım ama su tabancasını kullanmak için iki elime ihtiyacım olacak. Tabanca epey büyük ve ağır. Plastik tabancaların Al Capone’u gibi düşünün. İçi buz gibi soğuk suyla dolu. Gelmelerini bekliyorum. Kahkahaları sahte ve ürkütücü derecede yüksek; hepsi birer sahtekâr. Sesleri dalı daha sıkı kavramamı, lazer bakışlarımı üzerlerine dikmemi sağlıyor.

Sahtekârları sevmem. Özellikle de Bonnie’ye kaba davrananları. Leith Nehri kıyısındaki ormanda, gölgelerin arasında sessizce saklanıyorum ama şirin Juniper köyüne sadece kısa bir yürüme mesafesindeyiz. Juniper’daki herkes Kurucular Günü’ne hazırlanıyor, bu yüzden dükkân sahibi diğer müşterilerle ilgilenmekten en büyük su tabancasını satın almama dikkat bile etmedi.

Tam Spence McLauchlan iğrenç bir kahkaha daha atarken nişan alıp ateş ediyorum. Soğuk su suratının ortasına çarpınca kahkahası boğazında kalıyor. O, şaşkınlıkla bağırırken küçük çetesinin geri kalanı ağaçlara bakıp anında beni fark ediyor.

“Darrow?” Spence’in kankası Jack şaşkınlıkla gözlerini kısarak bana bakıyor. Yanlarındaki diğer çocuğu tanıyamıyorum. Ama bu, sahtekârlardan nefret ettiğim gerçeğini değiştirmiyor. Bu yüzden sıradaki hedefim o oluyor. Sonra hepsi dondurucu soğuk suyla banyo yapıyor. Soluk soluğa çırpınsalar da vazgeçmiyorum.

Spence, kendini korumak için kollarını havaya kaldırarak “Şimdi buna ne gerek vardı?” diye bağırıyor. Cevap vermiyorum. Hızla ağaçtan atlayıp ormanlık patikaya iniyorum. Bir an için yeryüzü altımda sarsılmış gibi geliyor. Onlara bakıyorum ve kendimi bir kovboy filminin parçası gibi hissediyorum. Silahşörün intikam almak için son bir kez kasabaya girdiği o malum sahneleri hep sevmişimdir. Bonnie, markette üzerine atlayanların üç kişi olduğunu ve onu kasten korkutmaya çalıştıklarını söylemişti. Juniper’a Yeni Gelen Çocuk’un o üç kişiden biri olup olmadığını bilmiyorum ama yine de bugünden bir ders çıkaracaklarını umuyorum.

“Bonnie’ye bir daha yaklaşırsanız...” diyorum sakince, “Bu köyde size huzur vermem.”

Su tabancası boşaldığından yere atıyorum. Ayrılmak için dönüp köye giden küçük yokuşa doğru yürüyorum.

Juniper'a geri dönüyorum. Orman bana daima pek çok şeyin mümkün olduğu bir yer gibi görünür. Oysa Juniper'da pek çok şey mümkünmüş gibi görünmüyor.

Spence ayakkabısının ucuyla plastik tabancayı tekmelerken tanımadığım çocuğun Jack'e "Kim o?" dediğini duyuyorum. Arkama bile bakmadan omzumun üzerinden, "Bana Keedie diyebilirsin." diye bağıriyorum onlardan önce cevap vererek. "Zorbalardan hoşlanmam."

İKİNCİ BÖLÜM

Darrow Evi biraz köhne bir yer... Sokağımız bir insan vücudu olsaydı, evimiz kıllı bir ayak parmağı olurdu. Çok havalı değil ama yine de işimizi görüyor. Her zamanki gibi mutfak penceresinden içeri giriyorum çünkü ön kapı çok ağır ve açması zahmetli. Pencere benim için hep açık bırakılır. İçeri girdiğimde görüyorum ki babam minestrone* çorbası pişiriyor.

“Buenas noches!”** diye sesleniyor beni görünce.

“Buenas tardes.”*** diye düzeltiyorum.

Babamın okulda almam için beni ikna ettiği derslerden biri İspanyolca ve ben bundan istemeye istemeye zevk alıyorum. Çorba tenceresine bakıyorum. Muazzam kokuyor ama ben her zaman suyunu sebzelerinden daha çok seviyorum. Yemek konusunda seçiciyimdir ve sevdiğim şeyleri aşamalardan geçiririm. Aynı şeyi otuz gün üst üste yiyebilir ve sonra bir daha asla görmek istemeyebilirim.

“Özel bir durum var.” diyor babam sessizce.

Başımı kaldırıp ona bakıyorum. “Ne, ne zamandan beri?”

“Nina annene eve bir oğlanı davet ettiğini söylediğinden beri.”

* İtalya’ya özgü bir çorba çeşidi. İçine sebze, bakliyat ve yapılan bölgeye göre makarna ve pirinç koyulur.

** *İspanyolca*. “İyi akşamlar.”

*** *İspanyolca*. “İyi günler.”

Vücut ısım değişiyor. “Ne yaptı?”

“Keeds...” diyor yumuşak bir sesle, bir yandan da çorbayı hassas ve sabit bir otoriteyle karıştırıyor. “Uslu olacaksın.”

Nina benim ikizim. Büyümenin ne olduğunu keşfettiğinden beri büyümek istiyor. Oyuncak bebeklerle oynadığımızda onları parlak renklerle giydirmek ve bir defileye çıkarmak isterdim. Kazanan tasarımcı Paris’e giderdi. Nina hepsinin aynı şeyi giymesini ve bir hayır kurumundan aldığımız, kollarına kalıcı makineli tüfekler yapıştırılmış erkek bebeklerle evlenmelerini istiyordu. Anne karnından beri birlikteyiz ama son zamanlarda kimse bana Nina kadar yabancı gelmiyor.

Merdivene yöneliyorum. Kulaklarım eski tesisattan gelen sesleri duyabilecek kadar hassas. Komşunun televizyonunun sesini duyabiliyorum; haberleri izliyorlar. Evimizin dışındaki sonbahar rüzgârının hafif uğultusunu duyabiliyorum.

Nina’nın yükselen sesini takip ediyorum ve annemlerin yatak odasında üç kişi buluyorum. Annem sırtı pencereye dönük ayakta duruyor, saçları hafif terli alnına yapışmış. Elleri belinde ve sanki soluk soluğa kalmış gibi. Nina yüzüstü yatağa uzanmış, yüzü pespembe.

En küçük kız kardeşim Adeline, annemin tuvalet masasının taburesinde sakince oturuyor.

“Neler oluyor?” diye soruyorum. “Neden yemeğe bir oğlan geliyor?”

“Şu anda bunu boş verin, kız kardeşiniz sıkışmış durumda.”

Annem nefesini veriyor. Dönüp Nina’ya bakıyorum. Suni deriden kısa siyah bir etek giyiyor ve annem çok haklı, etek kalçasına yapışmış ve fermuarı sıkışmış.

“Kıyafetleri ucuza üretmek için çocuk işçi çalıştıran şirketlerden alırsanız...” diyorum omuz silkerek.

Nina üzerime saldırıyor.

Annem, “Kesin şunu!” diye tersliyor. “Keedie, makasını getir. Onu kesip çıkarmamız gerekecek.”

Annemin dikiş çekmecesini açıp makası çıkarıyorum.

“Bu kadar keyif aldığını belli etme lütfen.” diye azarlıyor annem ben makası uzatırken.

Oysa sadece gülümsüyorum. Nina’yla on dört yaşımıza girmemize birkaç hafta kaldı ve o ergenliğe girdiğinden beri çocukluğu geride bırakmak için her fırsatı değerlendiriyor. Onu ve yaşıtımız olan diğer pek çok çocuğu izliyorum. Konuşmaları ellerle gizlenen fısıldaşmalara dönüşüyor. Gruplar daha küçük, daha sıkı ve sızması daha zor hâle geliyor. Yemekhane, Birleşmiş Milletler’e dönüşüyor. Her masada kendi kuralları olan farklı bir devlet kuruluyor ve en ufak bir yanlışta savaş çıkabiliyor. Nina ve arkadaşları radyatörlerin yanında oturuyor. Bense ortalıkta süzülüyorum. Sosyal kurallar mürekkeple yazılsa bile onları anlamam ya da onlara uymam imkânsız. Yine de benim için sorun yok, kimseye ihtiyaç duymuyorum. Kendi başıma gayet iyiyim.

“Kıpırdama.” diyor annem Nina’ya, topuklarının üzerine oturmadan önce.

“Eteği kurtaramaz mıyız?” Annem makası hizaya getirirken Nina sızlanıyor.

“Evet, anne, ona sadece üç koca sterline mal oldu.” diyorum kuru bir sesle.

“Anne, ona dışarı çıkmasını söyle!”

Adeline bizi izliyor. Bakışları biraz odaksız ama ağzımdan çıkan her sözde beni inceliyor. Odadaki ses artışına tepki veriyor ama annem adını seslense tepki vermeyeceğini biliyorum.

Nina ona bakıyor. “Sorun yok, Adeline. Sadece bir etek, kendi derim değil.”

“O zaman öyleymiş gibi çılgılık atmayı kes.” diyor annem sert bir tonda. “Sen ölüm perisi gibi feryat ederken çocuk ne düşünsün?”

Kesmeye başlıyor ve Nina bacaklarını bir bebek gibi savuruyor, oflayıp pufluyor.

“Birazdan burada olur, şimdi üstümü değiştirmeliyim.”

“Evet, daha uygun bir şeyler giy, lütfen.” diye yanıtlıyor annem.

“Yemeğe kim geliyor?” diye üsteliyorum.

“Okuldan bir arkadaş, onu tanımıyorsun.” diye tersliyor Nina.

Nina okuldaki besin zincirinin en tepesinde. Sanırım bu da beni derinlerdeki bir biyoluminesans bir canlı yapıyor.

Adeline başını çevirdiğinde nedenini anlıyorum. Alt kattaki kapının tıkırtısını ben de duyabiliyorum. Bu, kapı zilinin çalmak üzere olduğunu belirten bir işaret ama annem, babam ya da Nina bunu asla fark etmiyor. Tiz ses Nina'nın donup kalmasına, kıpırdanmayı kesmesine neden oluyor.

Babam bize, "Yemekle ilgileniyorum!" diye sesleniyor.

"Keedie, hanımefendi giyinirken sen kapıyı aç." diyor annem.

"Açmasına izin vermeyin!" diyor Nina nefes nefese. "Her zamanki gibi davranır!"

Sırf böyle söylediği için koşarak kapıyı açmaya gidiyorum. Meydan okuyan bir enerjiyle merdivenden aşağı âdeta uçuyorum. En alt basamağa doğru kayarken de neredeyse bileğimi kırıyorum. Zaten çok uzun olan ve belime kadar uzanan saçlarım, ön kapıyı savurarak açtığımda neredeyse yüzüme dökülüyor.

"Hoş geldin, Nina'nın erkek..."

Kelimeler dilimde ölüyor. Bu ormandaki çocuk. Yabancı olan.

"Keedie..." diyor, iki işaret parmağıyla beni gösterip yüzünü buruşturarak. "Seni hatırlıyorum."